A Pécsi Ítélőtábla, mint harmadfokú bíróság
Bahr.II.109/2013/4 .szám

A Pécsi Ítélőtábla Pécsett, a 2013. évi június hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A harmadfokú bíróság a zsarolás bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 3.Bf.292/2012/4. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a harmadfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

A másodfokon eljárt Pécsi Törvényszék ítélete ellen a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés végett, valamint másodlagosan enyhítés érdekében a vádlott és védője jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a másodfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott másodfokú ítéletet - a Be.387.§ (1) bekezdése alapján - az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során nem észlelt olyan perrendi szabálysértést, mely az érdemi felülvizsgálatot akadályozta volna. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást mindössze a határozat Be.258.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti részében, a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan egészítette ki, oly módon, hogy az a megállapított és valónak elfogadott múltbeli történéseket nem érintette. Márpedig mindez - a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjában írtak alapján - mindenféle kötöttség nélkül megtehető volt.

Az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékok összegyűjtése, felderítése és értékelése maradéktalanul megtörtént. Döntően arra visszavezethetően, hogy az elsőfokú bíróság a történésekkel összefüggésbe hozható személyeket körültekintően kihallgatta, a vallomásaikat gondosan -

mindenre kiterjedő alapossággal - elemezte. Így megnyugtató, kétséget kizáró bizonyosságot lehetett szerezni a feljelentésben foglaltak tartalmi hitelességéről, végső soron arról, hogy a sértett egyéb bizonyítékokkal alátámasztott előadása nagy pontossággal a múltbeli történéseket jelenítette meg. Ezért a vádlotti védekezés elvetésére okszerűen került sor.

Miután a szóban forgó tényállás kellően felderítettnek és hiánytalannak bizonyult, továbbá az iratellenes megállapításoktól vagy téves ténybeli következtetésektől is mentesnek mutatkozott, az - figyelemmel a Be.388.§ (1) bekezdésére - irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

E tényállásból a másodfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott szélesebb körben fennálló büntetőjogi felelősségére.

Az irányadó tényállás szerint ugyanis a vádlott a gépkocsi zárt utasterében - a baráti társaságához tartozó tanú1 és tanú2 közvetlen jelenlétében - előbb azzal fenyegette meg a sértettet, hogy a korábbról fennálló 20.000 forintos tartozásának hatósági úton történő érvényesítése esetén kitöri a nyakát, majd ezt követően a pénztárcájából úgy vett ki 5.000 forintot, hogy azonnali bántalmazását, megverését helyezte kilátásba, ha a pénz elvétele ellen tiltakozna, annak ellenállna.

Ez utóbbi magatartás - ahogyan arra a másodfokú bíróság helyes jogi érvek felsorakoztatásával rámutatott - ún. kvalifikált fenyegetés keretében valósult meg. Testi épség ellen irányuló komoly félelem keltésével, olyképpen, hogy vonakodása esetén a sértettnek a tettlegesség azonnali bekövetkezésével kellett szembesülnie. A gépkocsi utasterében, olyan helyen, ahol mások segítségére, beavatkozására nyilvánvalóan nem számíthatott.

Különösen azután, hogy a hátsó ülésen helyet foglaló személyek a kevéssel korábban elhangzott - szintén testi épség elleni, ám közvetlennek nem tekinthető - fenyegetés ellen sem emelték fel a szavukat.

A vádlotttehát előbb - jogtalan haszonszerzés végett - a sértettet fenyegetéssel arra kényszerítette, hogy a vagyoni követelésének jogi úton való érvényesítésétől tartózkodjon, majd időben némileg elkülönülten egy másik, ezúttal közvetlen fenyegetés alkalmazásával még 5.000 forintot el is vett tőle.

Ezen egymással heterogén anyagi halmazati viszonyban álló bűncselekmények tekintetében ugyanakkor nem volt eljárásjogi akadálya a felelősségre vonásnak sem. Az ítélkezési gyakorlat ugyanis több évtizede egységes abban, hogy az ügyész által megtörtént múltbeli eseményként leírt és előadott cselekmények a vád tárgyát képezik, így azok teljes körét - függetlenül attól, hogy a minősítésükre a vádiratban sor került-e vagy sem - a bíróság köteles kimeríteni. Márpedig a

Szigetvári Városi Ügyészség B.951/2010/6-I. számú vádirata mindkét (erőszakos) vagyon elleni bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek a leírását tartalmazta.

Így törvényesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a vádlottbűnösségét a Btk.323.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zsarolás bűntette mellett a Btk.321.§ (1) bekezdésében meghatározott rablás bűntettében is megállapította.

Következésképpen az ezt sérelmező, felmentésre irányuló fellebbezések megalapozatlannak bizonyultak.

A másodfokú bíróság az alkalmazható büntetési tételkeretet, illetve a Btk.83.§ (2) bekezdése szerinti középmértéket pontosan határozta meg.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket befolyásoló tényezők köre mindössze annyiban szorult kiegészítésre, hogy a vádlott fiatal felnőtt kora további enyhítő körülmény.

Ilyen körülmények között a kifogásolható életvezetésű, felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt jelentős tárgyi súlyú bűncselekményeket megvalósító vádlottal szemben a büntetési tételkeret alsó határát lényegesen meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása szükséges. Ekként nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor a Btk.37.§-ában megfogalmazott célokat négy év börtönbüntetéssel és négy év közügyektől eltiltással látta elérhetőnek, azok megváltoztatására nincs indok és lehetőség.

Ezért a jogorvoslati kérelmek az enyhítést célzó részükben sem vezethettek eredményre.
Miután pedig az egyéb rendelkezések is megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§-a alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés - tekintettel a Be.385.§-ában írtakra - a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2013. június 28.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 3.Bf.292/2012/4. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bhar.II.109/2013/4. számú végzése folytán a 2013. évi június hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke